

Rím ustanovuje videnie – číslo deväť

Odmietanie základov: Kontroverzia okolo „ustavičnej“ a dôsledky popierania pravdy v adventistickom proroctve

Jeff Pippenger

2024-08-21

V súčasnosti sa zaoberáme prorockou líniou sporov v dejinách adventizmu, ktoré sa odohrali v súvislosti s rozličnými symbolmi Ríma. V súčasnosti sa venujeme „ustavičnej obeti“ v knihe Daniel. Tento spor predstavuje odmietnutie základov adventizmu, odmietnutie autority Ducha proroctva a odmietnutie posla, ktorého vyvolil Boh. Odmietnutie Millerovho diela takisto predstavuje odmietnutie poučenia, ktoré bolo Millerovi dané nebeskými anjelmi, ktorí Millera viedli k jeho porozumeniu posolstva vzniknutého v dôsledku rozmnoženia poznania, keď bola kniha Daniel v roku 1798 odpečatená.

Tí, ktorí odmietajú pravdu označujúcu moc (pohanský Rím), ktorá v 2. Tesaloničanom zadržovala, aby sa pápežská moc nezjavila, dokazujú, že nemilujú pravdu; a pretože odmietli lásku k pravde, prijímajú lož. Lož na nich následne privádza silné poblúdenie. Lož je príčinou a silné poblúdenie, ktoré prijímajú, je následkom. Nedostatok lásky k pravde je ich pohnútkou. Lož predstavuje voľbu pluralistického prijímania biblického učenia, na rozdiel od tých, ktorí veria v absolútnu pravdu. Preto je Izaiášovo zobrazenie Pavlovho silného poblúdenia predstavené ako poblúdenia, a nie iba ako jedno poblúdenie. Druhou skupinou sú tí, ktorí pravdu milujú, prijímajú premisu absolútnej pravdy a ktorých Izaiáš označuje ako tých, čo sa trasú pred Božím slovom.

Takto hovorí Hospodin: Nebo je môj trón a zem podnož mojich nôh. Kdeže je dom, ktorý mi chcete postaviť, a kde miesto môjho odpočinku? Veď toto všetko učinila moja ruka, a tak to všetko povstalo, hovorí Hospodin. Ale zhladnem na toho, kto je chudobný a skrúšeného ducha a trasie sa pred mojím slovom. Kto zabíja vola, je ako ten, kto zabíja človeka; kto obetuje baránka, ako ten, kto zlomí väz psovi; kto prináša obilný dar, ako ten, kto obetuje sviňaciú krv; kto páli kadidlo, ako ten, kto dobrorečí modle. Áno, oni si zvolili svoje vlastné cesty a ich duša nachádza záľubu vo svojich ohavnostiach. Aj ja si zvolím ich poblúdenia a uvediem na nich to, čoho sa desia; lebo keď som volal, nikto neodpovedal; keď som hovoril, nepočúvali, ale páchali zlo pred mojimi očami a vyvolili si to, v čom som nemal záľubu. Počujte slovo Hospodinovo, vy, ktorí sa trasiete pred jeho slovom: Vaši bratia, ktorí vás nenávidia, ktorí vás vyhánajú pre moje meno, hovoria: Nech je Hospodin oslávený! Ale on sa zjaví na vašu radosť a oni budú zahanbení. Izaiáš 66:1–5.

Tí, ktorí sa chvejú pred Božím slovom, sú vyvrhelmi Izraela, ktorí sú v posledných dňoch predstavovaní ako zástava.

I vztýči zástavu národom a zhromaždí vyhnancov Izraela a rozptýlených Júdu poshromaždí zo štyroch končín zeme. Izaiáš 11:12.

Boh označuje, že je to On, kto vytvoril dom, o ktorom vrstva predkladajúca porušené obete tvrdí, že ho vytvorila ona. Je to ten dom, v ktorý vkladajú dôveru, keď vyhlasujú: „Toto je chrám Hospodinov.“

Postav sa do brány Hospodinovho domu a tam hlásaj toto slovo a povedz: Počujte slovo Hospodinovo, všetci z Júdu, ktorí vchádzate týmito bránami, aby ste sa klaňali Hospodinovi. Takto hovorí Hospodin zástupov, Boh Izraela: Napravte svoje cesty a svoje skutky a spôsobím, že budete bývať na tomto mieste. Nespoliehajte sa na klamné slová, hovoriac: Chrám Hospodinov, chrám Hospodinov, chrám Hospodinov je toto. Jeremiáš 7:2–4.

Tí, ktorí „dôverujú“ ľživým slovám, sú tí, ktorí veria lži. Dom, ktorý Pán vystaval, bol vybudovaný na základe, ktorý On sám tiež položil. Skupina, ktorá odmietla odpovedať, keď Boh volal, si zvolila svoje vlastné cesty a nachádzala záľubu v ohavnostiach. Zvolili si „cesty“ a „ohavnosti“ v množnom čísle, zatiaľ čo Jeremiáš uviedol, že existovala iba jedna cesta, po ktorej bolo možné chodiť vo vnútri.

Takto hovorí Hospodin: Postavte sa na cesty a hľadte, pýtajte sa na dávne chodníky, kde je dobrá cesta, a choďte po nej, a nájdete odpočinutie svojim dušiam. Ale oni povedali: Nebudeme po nej chodiť. Ustanovil som nad vami aj strážcov, ktorí hovorili: Počúvajte hlas trúby. Ale oni povedali: Nebudeme počúvať. Preto počujte, národy, a poznaj, ó zhromaždenie, čo je medzi nimi. Počuj, zem: hľa, uvediem zlo na tento ľud, ovocie ich úmyslov, pretože nepočúvali moje slová ani môj zákon, ale zavrhl ho. Načo mi prichádza kadidlo zo Šeby a voňavá trstina z ďalekej krajiny? Vaše zápalné obete nie sú prijateľné a vaše bitné obety mi nie sú milé. Jeremiáš 6:16–20.

V pätnástej kapitole Jeremiáš nazýva zlé zhromaždenie, ktoré nechcelo počúvať, hoci malo uši, „zhromaždením posmievačov“. Tomuto zhromaždeniu bol daný „strážca“ tak v dejinách posolstiev prvého i druhého anjela, ako aj znovu v dejinách tretieho anjela, no oni odmietli chodiť po dobrej ceste, ktorou sú staré chodníky. Namiesto toho chodili po „cestách“. Z tohto dôvodu Izaiáš uvádza, že Boh si vyvolí viaceré bludy, pretože oni si zvolili množstvo falošných ciest namiesto absolútnej cesty starých chodníkov. Tak ako v Izaiášovom svedectve, aj uctievanie zhromaždenia posmievačov Pán odmieta. Sestra Whiteová priamo spája Izaiášovu mnohosť bludov s Pavlovým mocným poblúdením a zasadzuje ju do kontextu odmietnutia základných práv, základu, na ktorom Pán vystaval a stavia svoj dom.

„Ten, ktorý vidí pod povrch, ktorý skúma srdcia všetkých ľudí, hovorí o tých, ktorí mali veľké svetlo: ‚Nie sú zarmútení ani zdesení pre svoj mravný a duchovný stav.‘ Áno, vyvolili si svoje vlastné cesty a ich duša má záľubu vo svojich ohavnostiach. Aj ja si vyvolím ich bludy a uvediem na nich to, čoho sa boja; pretože keď som volal, nikto neodpovedal; keď som hovoril, nepočúvali, ale páchali zlo pred mojimi očami a vyvolili si to, v čom som nemal záľubu.‘ ‚Boh im pošle mocné poblúdenie, aby uverili lži,‘ pretože neprijali lásku pravdy, aby mohli byť spasení, ale mali záľubu v nepravosti.‘ Izaiáš 66:3, 4; 2 Tesaloničanom 2:11, 10, 12.

„Nebeský Učiteľ sa opýtal: ‚Aký silnejší blud môže oklamať myseľ než predstieranie, že staviate na správnom základe a že Boh prijíma vaše skutky, kým v skutočnosti uskutočňujete mnohé veci podľa svetskej politiky a hrešíte proti Jehovovi? Ach, je to veľké zvedenie,

očarujúci blud, ktorý sa zmocňuje mysli, keď si ľudia, ktorí kedysi poznali pravdu, mýlia podobu pobožnosti s jej duchom a mocou; keď sa domnievajú, že sú bohatí, zbohatli a nič nepotrebujú, zatiaľ čo v skutočnosti potrebujú všetko.“

„Boh sa nezmenil voči svojim verným služobníkom, ktorí si zachovávajú svoje rúcha nepoškvrnené. Mnohí však volajú: ‚Pokoje a bezpečnosť,‘ zatiaľ čo na nich prichádza náhle zahynutie. Ak nenastane dôkladné pokánie, ak ľudia nepokoria svoje srdcia vyznaním a neprijmú pravdu tak, ako je v Ježišovi, nikdy nevojdu do neba. Keď v našich radoch dôjde k očisťovaniu, už viac nebudeme odpočívať v pohodlí a chváliť sa, že sme bohatí, zbohatli sme a nič nepotrebujeme.“

„Kto môže pravdivo povedať: ‚Naše zlato je prečistené v ohni; naše rúcha sú nepoškvrnené svetom‘? Videl(a) som nášho Učiteľa, ako ukazoval na rúcha takzvanej spravodlivosti. Strhol ich a odhalil poškvrnu pod nimi. Potom mi povedal: ‚Nevidiš, ako namyslene zakryli svoju poškvrnenosť a skazenosť charakteru?‘ Ako sa verné mesto stalo neviestkou!“ Dom môjho Otca sa stal domom kupčenia, miestom, odkiaľ sa vytratila božská prítomnosť a sláva! Pre túto príčinu je tu slabosť a chýba sila.“ Testimonies, zväzok 8, 249, 250.

V danom úseku je Jeremiášovo zhromaždenie posmievačov stotožnené s Laodicejčanmi, ktorí sú bláznivými pannami.

„Stav Cirkvi, ktorý predstavujú bláznivé panny, je tiež označený ako laodicejský stav.“
Review and Herald, 19. august 1890.

Bláznivé panny prejavujú svoj nedostatok oleja pri príchode Polnočného volania, keď prijímajú blud, ktorý sa zhoduje s ich vlastnou predchádzajúcou voľbou, ktorým smerom sa vydať, zatiaľ čo odmietajú Jeremiášove dávne cesty. Dávne cesty sú tam, kde sa nachádza odpočinok a osvieženie, a odpočinok a osvieženie je neskorý dážď.

„Bolo mi ukázané obdobie, keď sa posolstvo tretieho anjela blížilo k svojmu záveru. Moc Božia spočívala na Jeho ľude; vykonali svoje dielo a boli pripravení na hodinu skúšky, ktorá bola pred nimi. Prijali neskorý dážď, čiže občerstvenie od prítomnosti Pána, a živé svedectvo bolo oživené. Posledné veľké varovanie zaznelo všade a podnietilo a rozhnevalo obyvateľov zeme, ktorí nechceli prijať toto posolstvo.“ Early Writings, 279.

Práve počas vyliatia Ducha Svätého je na pochabé laodicejské panny, ktoré nemilujú pravdu, vyliaty mocný blud, a preto sa rozhodli uveriť ľži namiesto pravdy. Odmietnutie pravdy sa stotožňuje s odmietnutím zákona, lebo Boží zákon je stelesnený v Jeho prorockých pravidlách.

„Zjavenie nie je vytvorením ani vynájdením niečoho nového, ale zjavovaním toho, čo bolo až do odhalenia ľuďom neznáme. Veľké a večné pravdy obsiahnuté v evanjeliu sa zjavujú prostredníctvom usilovného skúmania a pokorovania sa pred Bohom. Božský Učiteľ vedie myseľ pokorného hľadača pravdy; a pod vedením Ducha Svätého mu bývajú oznamované pravdy Slova. A nemôže jestvovať istejší a účinnejší spôsob poznania než ten, keď sme takto vedení. Zaslúbenie Spasiteľa znelo: ‚Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy.‘ Práve prostredníctvom udelenia Ducha Svätého sme uschopnení porozumieť Božiemu Slovu.“

„Žalmista píše: „Ako si mladík očistí svoju cestu? Tým, že sa jej bude držať podľa tvojho slova. Celým svojím srdcom som ťa hľadal; nedaj mi blúdiť od tvojich prikázaní.... Otvor mi oči, aby som videl predivné veci z tvojho zákona.““

„Sme napomínaní, aby sme hľadali pravdu ako skrytý poklad. Pán otvára porozumenie pravému hľadačovi pravdy; a Duch Svätý mu umožňuje uchopiť pravdy zjavenia. Toto má na mysli žalmista, keď prosí, aby sa otvorili jeho oči, aby uzrel predivné veci zo zákona. Keď duša prahne po dokonalostiach Ježiša Krista, myseľ je uschopnená pochopiť slávy lepšieho sveta. Iba s pomocou božského Učiteľa môžeme porozumieť pravdám Božieho slova. V Kristovej škole sa učíme byť tichí a pokorní, pretože nám je dané porozumenie tajomstvám zbožnosti.“ Sabbath School Worker, December 1, 1909.

Odmietnuť posolstvo alebo metodológiu neskorého dažďa znamená odmietnuť Boží zákon. Keď Jeremiáš vyhlásil, že „nepočúvali moje slová ani môj zákon, ale ho zavrhlí“, súhlasí s Ozeášom.

Môj ľud hynie pre nedostatok poznania; pretože si zavrhol poznanie, aj ja zavrhnem teba, aby si mi nebol kňazom; pretože si zabudol na zákon svojho Boha, aj ja zabudnem na tvoje deti. Ozeáš 4,6.

Poznanie, ktoré bláznivé panny odmietajú, je rozmnoženie poznania, ktoré Daniel označil za jav nastávajúci v čase konca. V čase konca roku 1798 a potom znovu v čase konca roku 1989 došlo k rozmnoženiu poznania, ktoré bolo sformulované poslom, ktorého si Boh vyvolil použiť, keď budoval základ pre každé z týchto dvoch paralelných pokolení. Tieto základné pravdy boli usporiadané podľa určitých biblických pravidiel, ktoré boli zjavené vyvoleným poslom ich príslušných dejín, a tieto základné pravdy sú staré chodníky Jeremiáša a sú to pravdy, ktoré napokon predstavujú olej posolstiev polnočného volania a hlasitého volania. Neskorý dažď prináša posolstvo Polnočného volania v dejinách pečatenia sto štyridsaťštyritisíc a potom prináša posolstvo hlasitého volania v dejinách zhromažďovania druhého Božieho stáda, ktoré je ešte stále v Babylone. Neskorý dažď je posolstvom i metodológiou, ktorá toto posolstvo vytvára. Danielovo rozmnoženie poznania uvádza do pohybu trojstupňový proces skúšky.

A povedal: Choď svojou cestou, Daniel, lebo slová sú uzavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, vybielení a preskúšaní; bezbožní však budú páchať bezbožnosť; a nikto z bezbožných neporozumie, ale múdri porozumejú. Daniel 12:9, 10.

Danielovi bezbožní sú Matúšovými nerozumnými pannami, ktoré sa rozhodnú zotrvať vo svojom laodicejskom stave. Ich stav sa prejavuje v treťom stupni Danielových troch skúšok, keď sú skúšaní múdri aj bezbožní. Záverečná skúška je miestom, kde sa vykonáva súd a obe skupiny zjavujú, či majú olej.

„Tieto podobenstvá opäť učia, že po súde už nebude nijaký čas milosti. Keď je dielo evanjelia dokonané, bezprostredne nasleduje oddelenie medzi dobrými a zlými a údel každej skupiny je navždy určený.“ Christ's Object Lessons, 123.

Prejavenie charakteru pri tretej skúške určuje uctievačov buď ako pochabých Laodicejčanov, alebo ako múdrych Filadelfčanov. Záverečná skúška sa uskutočňuje v spojení s posolstvom neskorého

dažďa, ktoré bolo privedené na svetlo metodológiou neskorého dažďa. Odmietnuť metodológiu neskorého dažďa stavia dušu do postavenia, v ktorom nemôže porozumieť posolstvu neskorého dažďa. Posolstvo i metodológia sú podľa Izaiáša označené ako záverečná skúška.

Koho bude učiť poznaniu a koho privedie k porozumeniu učeníu? Tých, čo sú odstavení od mlieka a odtrhnutí od prsníkov. Lebo prikázanie musí byť na prikázanie, prikázanie na prikázanie; riadok na riadok, riadok na riadok; tu trochu a tam trochu. Ved' koktavými perami a iným jazykom bude hovoriť tomuto ľudu. Tým, ktorým povedal: Toto je odpočinutie, v ktorom môžete dať odpočinúť ustatému; a toto je občerstvenie. Ale nechceli počúvať. A tak im bolo slovo Hospodinovo: prikázanie na prikázanie, prikázanie na prikázanie; riadok na riadok, riadok na riadok; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazad, boli zlomení, chytení do osídla a zajatí. Preto počujte slovo Hospodinovo, vy posmievační muži, ktorí vládnete tomuto ľudu, ktorý je v Jeruzaleme. Pretože ste povedali: Uzavreli sme zmluvu so smrťou a s podsvetím sme sa dohodli; keď prejde záplava metly, nedosiahne nás, lebo lož sme si urobili útočiskom a pod klamstvom sme sa ukryli. Preto takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, kladiem na Sione za základ kameň, preskúšaný kameň, drahocenný uholný kameň, pevný základ; ten, kto verí, nebude sa ponáhľať. A za mierku položím súd a za olovnicu spravodlivosť; a krupobitie zmietne útočisko lži a vody zaplavia skryšiu. A vaša zmluva so smrťou bude zrušená a vaša dohoda s podsvetím neobstojí; keď prejde záplava metly, budete ňou pošliapaní. Izaiáš 28:9–18.

„Zaplavujúci bič“ biblického prorocstva je postupujúca kríza nedeľného zákona, ktorá sa začína čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom v Spojených štátoch. Tí blázniví, bezbožní Laodicejčania, ktorí nevlastnia „lásku k pravde“, a preto odmietajú rozmnoženie poznania, veria, že „zaplavujúci bič“ na nich „neprídě“, lebo si okrem iného zvolili prijať falošnú definíciu symbolu Ríma v biblickom prorocstve. Tým vytvorili falošný prorocký model založený na svojom vlastnom prorockom základe. Ich základ je postavený na piesku, ktorý predstavuje množstvo drobných rozdrvených skál. Základ múdrych je postavený na jedinej Skale.

Podľa milosti Božej, ktorá mi bola daná, ako múdry staviteľ som položil základ a iný na ňom stavia. Ale každý nech hľadá na to, ako na ňom stavia. Lebo iný základ nik nemôže položiť okrem toho, ktorý je už položený, a tým je Ježiš Kristus. A či niekto stavia na tomto základe zlato, striebro, drahé kamene, drevo, seno, slamu; dielo každého vyjde najavo, lebo ten deň to ukáže, pretože sa zjaví v ohni; a oheň preskúša dielo každého, aké je. 1 Korint'anom 3:10–13.

Falošné základy sú postavené do protikladu k pravému základu, ktorým je Kristus Ježiš — Skala. Pravý alebo falošný základ sa zjavuje v záverečnej z Danielových troch skúšok. Je „zjavený ohňom“ — ohňom Posla zmluvy, ktorý náhle prídě do svojho chrámu. Vtedy sa zjaví trieda tých, ktorí uzavreli zmluvu so smrťou, a zjaví sa trieda tých, ktorí uzavreli zmluvu života.

Hľa, posielam svojho posla, aby pripravil cestu predomnou; a Pán, ktorého hľadáte, náhle prídě do svojho chrámu, aj posol zmluvy, v ktorom máte zaľúbenie; hľa, prídě, hovorí Hospodin zástupov. Ale kto znesie deň jeho príchodu? A kto obstojí, keď sa zjaví? Lebo je ako oheň taviča a ako mydlo bieličov. A bude sedieť ako tavič a čistič striebra; a očistí synov Léviho a prečistí ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obetný dar v spravodlivosti. Potom bude obetný dar Júdu a Jeruzalema príjemný Hospodinovi ako za

dávnych dní a ako v predošlých rokoch. A priblížim sa k vám na súd a budem rýchlym svedkom proti čarodejníkom, proti cudzoložníkom, proti krivoprišažníkom a proti tým, ktorí utláčajú nádenníka na jeho mzde, vdovu i sirotu, ktorí odopierajú cudzincovi jeho právo a neboja sa ma, hovorí Hospodin zástupcov. Malachiáš 3:1–5.

Posol zmluvy sa približuje na súd, keď skúšobný proces Daniela dosiahne tretiu skúšku a múdri i bezbožní sú skúšaní. Trojstupňový skúšobný proces Daniela sa začína v čase konca, keď je kniha Daniel odpečatená a poznanie sa rozmnoží. Rozmnoženie poznania sa vyjasňuje prostredníctvom diela vyvoleného posla, ktorý trúbi na trúbu. Tohto posla oslovuje Malachiáš ako „posla“, ktorý „pripravuje cestu“ pred príchodom Posla zmluvy, ktorý ohňom zjavuje, kto s Ním vstúpil do zmluvy alebo kto sa rozhodol uzavrieť zmluvu so smrťou. V milleritských dejinách prišiel Kristus náhle do svojho chrámu 22. októbra 1844, čo je medzník, ktorý predobrazuje čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon.

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do najsvätejšieho miesta na očistenie svätyne, predstavený v Danielovi 8,14; príchod Syna človeka k Prastarému dňov, ako je podaný v Danielovi 7,13; a príchod Pána do Jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a to je tiež znázornené príchodom ženícha na svadbu, opísaným Kristom v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ Veľký spor, 426.

Posledná z Danielových troch skúšok nastáva pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, keď prichádza Posol zmluvy, aby ohňom zjavil, kto uzavrel zmluvu so životom alebo so smrťou, čo je zasadené do kontextu Léviocov. Keď Malachiáš opisuje Matúšove múdre a bláznivé panny, ktoré sú Jánovými Laodicejčanmi a Filadelfčanmi, a Danielových múdrych a bezbožných, obe skupiny sú skúšané ohňom a potom prejavia, kto je, alebo kto nie je, Léviovec.

Léviti sú symbolom tých, ktorí stáli verne počas dvoch vzbúr zlatých teliat. Prvou vzbúrou bola Áronova a druhou vzbúrou Jeroboáмова. V oboch znázorneniach Léviti predstavovali verných a obe tieto znázornenia poskytujú dvoch svedkov vernosti skupiny, ktorú pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone predstavujú Léviti. Áron zhotovil zlaté teľa. Zlato je symbolom Babylona a teľa je obrazom šelmy. Potom ustanovil sviatok a bláznivý ľud nahý tancoval okolo teľaťa. Celá ich vzbura bola založená na odmietnutí Mojžiša, vyvoleného posla, a tým aj motivovaná.

A Mojžiš povedal Áronovi: Čo ti urobil tento ľud, že si naň priviedol taký veľký hriech? A Áron povedal: Nech sa nehnevá môj pán; ty poznáš tento ľud, že je naklonený k zlému. Lebo mi povedali: Urob nám bohov, ktorí pôjdu pred nami; lebo o tomto Mojžišovi, mužovi, ktorý nás vyviedol z egyptskej krajiny, nevieme, čo sa s ním stalo. A povedal som im: Kto má nejaké zlato, nech si ho odtrhne. A tak mi ho dali; potom som ho hodil do ohňa, a vyšiel tento teľa. Keď Mojžiš videl, že ľud je obnažený, (lebo Áron ho obnažil na hanbu pred jeho nepriateľmi,) vtedy sa Mojžiš postavil do brány tábora a povedal: Kto je na strane Hospodinovej? Nech príde ku mne. A zhromaždili sa k nemu všetci synovia Léviho. A povedal im: Takto hovorí Hospodin, Boh Izraela: Každý nech si pripáše svoj meč k boku a prechádzajte sem i ta od brány k bráne po celom tábore a zabite každý svojho brata, každý svojho druhá a každý svojho blížneho. A synovia Léviho urobili podľa Mojžišovho slova; a padlo z ľudu toho dňa asi tritisíc

mužov. Exodus 32:21–28.

Tí, ktorí tancovali, boli laodicejčania, ktorí prejavovali „hanbu svojej nahoty“, čo je varovanie šiestej rany, varovanie o nevyhnutnosti správne porozumieť trojitému zloženiu moderného Ríma ako draka, šelmy a falošného proroka. Toto varovanie ostro protirečí súkromnému výkladu Uriáša Smitha, ktorý zničil pravdy spojené so šiestou ranou a Armagedonom.

Tí, ktorí prejavili svoj laodicejský stav, zavrhlí autoritu vyvoleného posla a prejavili to isté pomýlené porozumenie ako tí, ktorí sa rozhodli stotožniť satanský symbol „každodennej obete“ so zbožným symbolom Kristovej služby vo svätyni. Svoje vyslobodenie pripisovali symbolickému bohu, no boh, ktorého sa rozhodli uctievať, bol symbolom boha Egypta, a Egypt je symbolom draka. Tak ako laodicejský adventizmus aj oni zavrhlí pravdu, že „každodenná obet“ je symbolom pohanského Ríma, draka, a stotožnili satanský symbol so symbolom Krista.

Syn človeka, obráť svoju tvár proti faraónovi, egyptskému kráľovi, a prorokuj proti nemu i proti celému Egyptu. Hovor a povedz: Takto vraví Pán Hospodin: Hľa, som proti tebe, faraón, egyptský kráľ, veľký drak, ktorý leží uprostred svojich riek, ktorý povedal: Moja rieka je moja vlastná a ja som si ju urobil sám pre seba. Ezechiel 29:2, 3.

Áronovi buriči uverili lži, že symbol draka, predstavený zlatým teľaťom, je bohom, ktorý ich vyslobodil z egyptského otroctva. Laodicejský adventizmus verí lži, že symbol pohanského Ríma (draka), predstavený „každodennou obeťou“, je symbolom Krista, ktorého dielo spočíva v tom, aby vo svojej službe v nebeskej svätyni vyslobodil ľudí z otroctva hriechu. Aj oni odmietli vyvoleného posla, tak ako to urobil laodicejský adventizmus v spore o symboliku „každodennej obete“.

V prvej generácii (1844 až 1888) laodicejského adventizmu odmietli Millerovo dielo pri určovaní siedmich časov. V druhej generácii (1888 až 1919) začali proces odmietania pravdy o „ustavičnej službe“. V tretej generácii (1919 až 1957) sa vrátili k chápaniu odpadlickeho protestantizmu, že lúpežníci tvojho ľudu sú Antiochus Epifanés. Dňa 11. septembra 2001 odmietli úlohu islamu v biblickom proroctve, keď v ten deň prišlo tretie beda. Každá z týchto štyroch právd bola zastávaná Millerom a je znázornená na Habakukových dvoch tabuliach, a každá z nich je základnou pravdou pripisovanou dielu Millera, ktorého sestra Whiteová nazýva „vyvoleným“.

Jeroboáмова vzbura sa začala na počiatku severného kráľovstva, ktoré pozostávalo z desiatich kmeňov, ktoré si ustanovili Jeroboáma za svojho prvého kráľa. Jeroboám zhotovil dve zlaté teľatá a jedno umiestnil v Bételi, čo znamená dom Boží, a druhé v Dáne, čo znamená súd. Spolu Bétel a Dán predstavujú spojenie cirkvi (Bétel) a štátu (Dán). A tak ako pri Áronovej vzbure, aj tieto teľatá boli zhotovené zo zlata, symbolu Babylona, a obe boli obrazom šelmy. Tak ako Áron, aj Jeroboám ustanovil každoročný sviatok a označil teľatá za bohov, ktorí vyslobodili Boží ľud z Egypta.

A Jeroboám povedal vo svojom srdci: Teraz sa kráľovstvo navráti domu Dávidovmu. Ak bude tento ľud chodiť obetovať v dome Hospodinovom v Jeruzaleme, srdce tohto ľudu sa zasa obráti k svojmu pánovi, k Roboámovi, judskému kráľovi, a zabijú ma a navrátia sa k Roboámovi, judskému kráľovi. Preto sa kráľ poradil a zhotovil dve zlaté teľatá a povedal im: Už ste sa dosť nachodili do Jeruzalema; hľa, Izrael, tvoji bohovia, ktorí ťa vyviedli z egyptskej

krajiny. A jedno postavil v Bételi a druhé umiestnil v Dáne. A táto vec sa stala hriechom, lebo ľud chodieval klaňať sa pred jedno z nich až do Dánu. Zhotovil aj dom výšin a ustanovil kňazov z najnižších vrstiev ľudu, ktorí neboli zo synov Léviho. A Jeroboám ustanovil sviatok v ôsmom mesiaci, na pätnásty deň mesiaca, podobný sviatku, ktorý bol v Judsku, a obetoval na oltári. Tak urobil v Bételi, obetujúc teľatám, ktoré zhotovil; a v Bételi ustanovil kňazov výšin, ktoré zriadil. A tak obetoval na oltári, ktorý zhotovil v Bételi, na pätnásty deň ôsmeho mesiaca, totiž v mesiaci, ktorý si vymyslel zo svojho vlastného srdca; a ustanovil sviatok pre synov Izraela a obetoval na oltári a páliť kadidlo. 1. Kráľov 12:26–33.

Jeroboám „si to vymyslel vo svojom vlastnom srdci“, čo predstavuje dielo Uriáša Smitha pri zavedení „vlastného výkladu“, na základe ktorého vybudoval svoj prorocký model. Jeroboám nasledoval vzor Árona, a tým nesprávne predstavil boha Egypta ako pravého Boha. Boh, ktorého vytvorili Áron aj Jeroboám, bol založený na nesprávnom použití symbolu dvojakého charakteru Ríma ako symbolu štátnictva a cirkevnickva. Áron aj Jeroboám stotožnili obraz dračej moci so symbolikou obrazu šelmy. Obe tieto posvätné dejiny vzbury teda predstavujú veľkú skúšku Božieho ľudu, prostredníctvom ktorej bude rozhodnuté o jeho večnom osude. Táto skúška je podľa inšpirácie skúškou vytvorenia obrazu šelmy.

Prvý spor o symbole Ríma ako o lupičoch tvojho ľudu, ktorý sa dostal na priekopnícku tabuľu z roku 1843, tvrdil, že lupičom je Antiochos Epifanés, namiesto skutočnosti, že lupiči sú Rím. Prvý spor predstavoval posledný spor o tom, že lupiči tvojho ľudu sú Rím, kde sa teraz tvrdí, že lupičmi sú Spojené štáty, a nie Rím. Antiochos je však v Danielovi jedenásť, vo veršoch desať až pätnásť, symbolom Spojených štátov, takže počiatočná lož i záverečná lož o tom, kto je predstavovaný, sú totožné.

Temnota a zmätok ohľadom toho, čo Antiochos predstavoval v posledných dňoch, vyvolávajú zmätok ohľadom obrazu šelmy, tak ako to urobila vzbura Árona a Jeroboáma. Zmätok ohľadom obrazu šelmy nastáva práve v tom čase, keď veľkou skúškou pre Boží ľud je vytvorenie obrazu šelmy.

„Pán mi jasne ukázal, že obraz šelmy bude vytvorený pred uzavretím času milosti; lebo má byť veľkou skúškou pre Boží ľud, podľa ktorej bude rozhodnuté o ich večnom osude. Vaše stanovisko je takou spleťou nezrovnalostí, že len málokto bude oklamáný.

„V Zjavení 13 je tento predmet jasne predstavený; [Zjavenie 13,11–17, citované].“

„Toto je skúška, ktorou musí Boží ľud prejsť predtým, než bude zapečatený. Všetci, ktorí preukázali svoju vernosť Bohu zachovávaním Jeho zákona a odmietnutím prijať falošnú sobotu, sa zaradia pod zástavu Pána Boha Jehovu a prijmú pečat' živého Boha. Tí však, ktorí sa vzdajú pravdy nebeského pôvodu a prijmú nedeľnú sobotu, prijmú znamenie šelmy.“

Manuscript Releases, zväzok 15, 15.

Keď sestra Whiteová schválila Millerov názor, že „ustavičná obet“ predstavuje pohanský Rím, uviedla, že od roku 1844 boli prijaté „iné názory“, v množnom čísle, ktoré vyvolali „temnotu a zmätok“. Zmätok spôsobený falošnými názormi na „ustavičnú obet“, ktorá je symbolom pohanského Ríma ako „lupičov tvojho ľudu“, vyvoláva zmätok a temnotu, pokiaľ ide o rozlíšenie

medzi Rímom a obrazom Ríma.

Prvý a posledný spor o symbol Ríma nastal medzi ľudom bývalej zmluvy, ktorý bol obchádzaný, a ľudom, ktorý sa v tom čase stával novým zmluvným ľudom Božím. Súčasťou sporu bola aj neochota riadiť sa ustálenými pravidlami gramatiky, pretože slovo „aj“ vo verši štrnásť protestanti nepripúšťali, a tak tvrdili, že lupéžníci musia byť tou istou mocnosťou, ktorá je predstavená v predchádzajúcich veršoch.

Predstavovalo to prekrúcanie Písem, keď bol Antiochus nútený stať sa „lupičmi“. Bol to súkromný výklad, lebo každé falošné učenie, stojace v protiklade k pravde, je súkromným výkladom. Samotný spor sa stal základnou pravdou, lebo bol zaznamenaný na pionierskej karte z roku 1843. Potvrdenie tejto karty prostredníctvom inšpirácie potvrdilo a uzákonilo „lupičov“ ako symbol Ríma a zväčšilo závažnosť tejto pravdy, lebo odmietnuť toto učenie znamenalo odmietnuť oboje: základy i autoritu Ducha proroctva.

Správne pochopenie násilníkov z tvojho ľudu, predstavujúcich Rím, pridané k prorockému modelu, ktorý anjeli dali Williamovi Millerovi, lebo sa zhodovalo s prorockým modelom, ktorému porozumel a ktorý predkladal, totiž že pohanský a pápežský Rím boli základom všetkých jeho prorockých výkladov.

Súkromný výklad Uriáša Smitha, ktorý stotožnil severného kráľa v tridsiatom šiestom verši jedenástej kapitoly Daniela s Francúzskom a potom v štyridsiatom verši s Tureckom, pozostával z dvoch nesprávnych stotožnení severného kráľa. Smithovo odmietnutie základov v roku 1863 vyústilo do slepoty, ktorá mu nedovolila rozpoznať jedno z najzákladnejších pravidiel proroctva, totiž: že približne v čase Krista proroctvo znázorňovalo novodobé duchovné entity, ktoré boli predobrazené starovekými doslovnými entitami. Pavol túto pravdu výslovne učil, keď ukázal, že najprv prichádza doslovné a potom duchovné.

Avšak nie najprv bolo to duchovné, ale to prirodzené; a potom to duchovné. 1 Korint'anom 15:46.

Smith patrila k ľudu zmluvy, ktorý nahradil odpadlický protestantizmus ako Boží ľud, no keď odmietol sedem časov a predstavil svoju tabuľu z roku 1863, postavil sa na stranu ich vzbury. Uplatnenie jeho súkromného výkladu prinieslo falošné chápanie Armagedonu v šestnástej kapitole Zjavenia, čo je ďalšia skúška správneho porozumenia Ríma.

Pri prvom spore o zbojníkov Smith predstavoval tých, ktorí boli zapojení do prvého naplnenia podobenstva o desiatich pannách. Tak teda svojím osobným názorom na kráľa severu predstavuje zmluvný ľud, ktorý bol obchádzaný v rokoch 1856 až 1863, keď sa stal laodicejskou Cirkvou adventistov siedmeho dňa. Tak ako protestanti v spore o zbojníkov, aj Smith prehliadol gramatickú autoritu daného úseku, ktorý prekrútil svojím súkromným výkladom, pretože z gramatického hľadiska je kráľom severu od verša tridsaťjeden po verš štyridsaťpäť vždy a jedine pápežská moc.

S polemikou o „dennej obeti“ boli do adventistických dejín zavedené lži William Whiteom a A. G. Daniellsom, aby podporili starý protestantský názor, že „denná obet“ predstavovala Kristovu

službu vo svätyni. Táto konkrétna história bola označená v Habakukových tabuľkách, no je dôležité všimnúť si falošné svedectvo spojené s presadzovaním a ustanovovaním nesprávneho názoru, pretože správne porozumenie rozpoznal Miller v 2. liste Tesaloničanom, kde ide o protiklad medzi tými, ktorí milujú pravdu, a tými, ktorí veria lži.

Spor o „každodennú obeť“ pridáva k porozumeniu riadok za riadkom to, že záverečný spor s Rímom prebieha v čase vyliatia Ducha Svätého. Kým sa Duch Svätý vylieva zhora, moc zdola povstáva a zmocňuje sa tých, ktorí ju prijímajú ako Božiu moc, hoci je to silné poblúdenie.

„Dve veľké mocnosti v tomto zápase pôsobia, jedna zdola, druhá zhora. Každý človek je pod skrytým vplyvom jednej alebo druhej a jeho skutky odhalia povahu vnuknutia, z ktorého vychádzajú. Tí, ktorí sú zjednotení s Kristom, budú vždy konať v Kristových líniiach. Tí, ktorí sú v spojení so satanom, budú konať pod vnuknutím svojho vodcu, v protiklade k moci a pôsobeniu Ducha Svätého. Vôľa človeka je ponechaná slobodná konať a konaním sa zjavuje, aký duch pôsobí na srdce. „Po ich ovocí ich poznáte.“ The 1888 Materials, 1508.

Prorocký protiklad v spore o „každodennú obeť“ spočíva v stotožnení symbolu draka so symbolom Krista. Tí, ktorí odmietajú pravdu, zároveň odmietajú aj úlohu Millera, ktorý túto pravdu objavil, a tým odmietajú Ducha Svätého a dopúšťajú sa neodpustiteľného hriechu.

V nasledujúcom článku sa budeme venovať sporu týkajúcemu sa Ríma, ku ktorému došlo krátko po 11. septembri 2001.

„Žijeme v čase, keď je život najvzácnejší a najzaujímavejší. Koniec všetkého je blízko. Pred nami sa budú neustále odvíjať prekvapujúce udalosti; lebo neviditeľné mocnosti pôsobia a prejavujú intenzívnu činnosť. Mocnosti temnosti zdola pôsobia na ľudských činiteľov a zlí ľudia spolupracujú so zlými anjelmi, aby bojovali proti Božím prikázaniam a viere Ježišovej; zároveň však moc zhora pôsobí na tých, ktorí sa poddajú božským vplyvom, a Boží ľud spolupracuje s nebeskými bytosťami. Nič menšie než skutočná, opravdivá viera neobstojí v skúške, ktorá v týchto posledných dňoch príde na každú ľudskú dušu, aby ju preverila a vyskúšala. Boh musí byť našim útočiskom; nemôžeme dôverovať forme, vyznaniu, obradu ani postaveniu, ani sa domnievať, že preto, že máme meno, že žijeme, budeme môcť obstať v deň skúšky. Všetko, čo sa môže otriast', bude otrasené, a to, čo sa nemôže otriast' zvodmi a bludmi týchto posledných dní, zostane. Pripútajte dušu k večnej Skale; lebo jedine v Kristovi bude bezpečie. Ježiš opísal dni, v ktorých žijeme, ako dni nebezpečenstva. Povedal: „Ako bolo za dní Noeho, tak bude aj pri príchode Syna človeka. Lebo ako za dní pred potopou jedli a pili, ženili sa a vydávali, až do dňa, keď Noe vošiel do korábu, a nezbadali, kým neprišla potopa a všetkých ich nezmietla; tak bude aj pri príchode Syna človeka.“ „Podobne ako bolo za dní Lotových; jedli, pili, kupovali, predávali, sadili, stavali; ale v ten istý deň, keď Lot vyšiel zo Sodomy, pršal z neba oheň a síra a všetkých ich zahubil. Tak bude aj v deň, keď sa zjaví Syn človeka.“ „Keď Syn človeka príde vo svojej sláve a všetci svätí anjeli s ním, vtedy sa posadí na trón svojej slávy; a zhromaždia sa pred ním všetky národy a oddelí ich jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od capov; a postaví ovce po svojej pravici, ale capov po ľavici. Vtedy povie Kráľ tým po svojej pravici: Pod'te, požehnaní môjho Otca, ujmite sa kráľovstva, ktoré je vám pripravené od založenia sveta.“ Náš životný smer v tomto živote rozhodne o

našom večnom údele tam; je ponechané na nás, aby sme povedali, či budeme s tými, ktorí dedičia Božie kráľovstvo, alebo s tými, ktorí odídu do vonkajšej tmy. Boh urobil všetko pre naše spasenie; využime teda to, čo bolo vykúpené za nekonečnú cenu. „Lebo Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nikto, kto verí v neho, ale mal večný život.“ Youth Instructor, 3. august 1893.